

ERDÉSZETI UJSÁG

szak és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére

Előfizetési díjak:

Egy évre	8 korona
Fél évre	4 korona
Negyed évre	2 korona

Pénzküldemények

Szászsebesi Ipar és Gazdasági Hitelszövetkezet
címeire küldendő, Szászsebesen

Megjelenik minden csütörtökön

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos

PODHRADSKY EMIL

Hirdetési díjak:

Egyhasábos garmond sor vagy annak a helye
20 fillér. Ajánkozásoknál, eladás vagy vételnél
minden szó után előre beküldendő 4 fillér
Nagyobb s többszöri közlésű hirdetményeknél
mérsékelt díjak egyezség szerint

XIII évfolyam

Szászsebes, 1909 április 8

14 szám

RÉGI PÉNZEK

aranyból és ezüstből megvételnek jó árban.

SCHMIDEG ALFRÉD

B u d a p e s t, I., Maros-utca 7. szám.

FARAGÓ BÉLA

CS. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLITO

ZALAEGERSZEG

MAGYAR MAGPERGETŐ GVÁRA
ERDÉSZETI CSEMETE-TELEPEI

Ajánl saját magpergetőjében termelt legma-
gasabb csiraképességű

tűlevelű magvakat,

kitűnő minőségű

lombfa magvakat,

kocsányos és kocsánytalan tölgymakkot,
fűmagvakat, répa, here és más gazda-
sági magvakat,

saját telepein nevelt, kitűnően fejlődött, erdő-
sítési célokra alkalmas

tű- és lombelevelű csemetéket,

gyümölcsfákat, válogatott fajokban diszfenyő-
ket, sorfákat, élősvény-csemetéket.

Alkalmi vétel:

Több millió tölgycsemete 20—150 cm. magas

50.000 drb diszbokor 1 1/2—3 m. „

20.000 „ diszfenyő 1/2—3 m. „

HIENTZ JÓZSEF

SZÁSZSEBES

KÖNYV-, PAPIRKERESKEDÉS
ÉS NYOMTATVÁNYRAKTÁR

NYOMDAMŰINTÉZET

MEGRENDELÉSEKET GYOR-
SAN, PONTOSAN ESZKÖZÖL

Előnyös vadértékesítés!

Szarvas, dämvd, vadsertés, őz, nyul,
fogoly s egyéb lőtt vad értékesítését
minden mennyiségben elvállalom a
legmagasabb árak mellett o o

Azonnali készpénz elszámolás

o o Ajánlatokat kér: o o

Fodor Károly

o o bizományos o o

Budapest, központi vásárcsarnok

GYARMON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGIOBB HIRNÉV ŐRÜZLETE

Alapítvány 1847

János

Brausweller

és kizárólagos
Cs. kir. kiváltságos
és művészi
ingegnermester
és nomotist.
stb. stb.

ÓRAK, ÉKSZEREK 10-ÉVI JÓÁLLÁSSAL

RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltek.

Élő vad!

Élő foglyokat, fácánokat, nyulakat, őzeket,
szarvasokat, vad házinyulakat, uhukat, minden
másfajta állatokat magas árakon vásárol

O. Frank Utódai Kreuzig és Högl

állatkiviteli és nagykereskedési háza, Wien
(Bécs) V-2. Einsiedlergasse 13. Telephon 598.
Szállít minden nem élő vadakat és más élő
állatokat első rendű minőségben.

A nyulak tömeges befogásához saját hálót,
foglyok és fácánok szállításához saját ketre-
ceit bérmentve küldi és adja rendelkezésre.

Képes vételi árjegyzék ingyen
és bérmentve. o o o

ERDÉSZETI-ÚJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési díjak:

Egy évre	8 korona
Fél évre	4 korona
Negyed évre	2 korona

Pénzküldemények

Szászsebesi Ipar és Gazdasági Hitelszövetkezet címére küldendő, Szászsebesen

Megjelenik minden csütörtökön

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos

PODHRADSKY EMIL

Hirdetési díjak:

Egyhasábos garmond sor vagy annak a helye 20 fillér. Ajánlközásoknál, eladás vagy vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fillér. Nagyobb s többszöri közlésű hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint

XIII évfolyam

Szászsebes, 1909 április 22

14 szám

Képünkhöz.

Nem személyes hiúságból, hanem lapunk sok hívének ismételt kinyilatkoztatott óhajlására mutatjuk be itt lapunk szerkesztőjének és kiadótulajdonosának képmását.

Azoknak, akik arra kíváncsiak, bizalmasan meg-sugjuk, hogy szerkesztőnk már nem mai gyerek. 1855. évi június hó 20-adián születvén, pár hét múlva 54 éves lesz; de hogy az öregség még távol van tőle, azt legjobban bizonyítja az a tüzes ifjura valló lelkesedés, a melylyel nem csak önzetlenül, de az utóbbi időben egyenesen a saját kárára küzd az erdészeti és vadászati altiszti és szolga személyzet érdekeiért, sajnos, nem az általa óhajtott eredménnyel, mert azok, akiké a szívének minden dobbanása, vagy egyáltalában nem követik, vagy cserbenhagyják. No de bizunk egy jobb jövőben, s abban, hogy még módjában lesz majd egyszer másfél évtizedes munkálkodásának az édes gyümölcseiben gyönyörködhetni, ami fáradozását bőven jutalmazná.

Adja Isten, hogy ugy legyen!

Szervezkedjünk!

Az eddigi kevés eredménnyel járó után most még egyszer, és ezuttal végső kísérletet teszünk arra, hogy az erdészeti és vadászati altiszti és szolga személyzetet felrázzuk abból a végzetes közönyösségéből, amelyből olyan nehezen akar kivetközni.

Ütött a tizenkettedik óra, s most már csakugyan itt az ideje annak, hogy ennek a két hatalmas testületnek minden egyes tagja tudatára ébredjen a saját énjének, és annak, hogy magára hagyatva, csak önmagának élve, soha ebben az életben boldogulni nem fog, s mindegyik vágyai és reményei csak akkor válhatnak valókká, ha egyik a másikkal, egy valamennyiért s valamennyi egyért munkálkodnak a saját és közös jóvoltukon.

Akár merre is tekintünk az életben, mindenhol azt tapasztalhatjuk, hogy csak ott van igazi boldogulás, ahol az emberek vállvetve dolgoznak és küzdenek valamelyes célok elérhetésére.

PODHRADSKY EMIL

AZ „ERDÉSZETI ÚJSÁG” SZERKESZTŐJE ÉS KIADÓJA.

Nézzük az állami tisztviselőket. Addig, amíg mindegyik külön-külön sóhajtozott csak sanyaru sorsa fölött, nyomorgás volt osztályrésze valamennyinek az egész vonalon, s csak akkor virradtak rájuk jobb napok, amidőn megalakították országos szövetségüket s közös erővel kezdtek munkálkodni jólétük megteremtésén. Igaz, hogy helyzetük még ma sem valami rózsás, és még elég távol vannak attól, hogy igényeik minden tekintetben kielégítve legyenek, de hiszen még az Isten is mindenhatósága mellett sem teremtette egy napon a világot. Erős szervezetük előbb-utóbb mégis csak el fogja érni a kitűzött végső célját.

Az ember nem lusta heverésre, hanem folytonos küzdésre van teremtve, s hivatása folyton törekedni a tökéletesedés felé.

Ide-oda másfél évtized óta fáradozik lapunk azon, hogy az erdészeti és vadászati altiszti és szolga személyzetet a közös erővel való küzdés hasznos voltával megismertesse. Annyit irtunk, annyit beszéltünk már erről, hogy ugyanezeket a holt köszikláknak elmondva, már azok is megmozdultak, életre keltek volna.

Ismételten hangoztattuk, hogy az erdészeti és vadászati altiszti és szolga személyzetnek, ha boldogulni akar s ha az a kívánsága, hogy vele mások is törődjenek, országos szervezkedésre és egy olyan központra van szüksége, a melybe valamennyiök érdekeinek számai összefutnának. Kísérletet tettünk egy Országos Erdészeti és Va-

dászati Altiszti Egyesület megteremtésére, de mi haszna? A huszezerenél is több tagot számláló két hatalmas testületnek alig egy-két százaléka jelentkezett a hívó szóatra, míg a többi csiga módjára huzódott be az ő magányába, s még mézeskalácscsal sem lehet onnan elővarázsolni.

Hosszu álmatlan éjszakákon töprengettünk azon, hogy mi lehet ennek az emberi társadalomban szinte páratlan közönyösségnek az oka. Az eredménye töprongésünknek meg van, s azt hisszük, nem csalódunk, ha azt állítjuk, hogy a visszahuzódás oka az áldozatkészségnek teljes hiánya.

Mi a tervezett egyesület zászlajára ideális célokat irtunk, amilyenek: érvényesülés a társadalomban, az illő tekintély megszerzése, tisztességes ruházkodás kivívása stb. Mind oly dolgok, amelyekre a tulnyomó nagy többség azt mondja: haszontalanság; minek az nekem. Minek az nekem, megéltem ezek nélkül eddig, megélek nélkülük a jövőben is. Minek hozzak ilyenekért áldozatokat?

A legnagyobb többség nyilvánvalóan attól a csekély áldozattól irtózik, amelyet az egyesületi tagsági díj fizetésével hoznia kellene. Arra az álláspontra helyezkedik, amelyet a régi latinok azzal fejeztek ki: «do, ut des» (adok, hogy adj).

No hát jól van. Ha már ennyire vagyunk, s anyagi áldozatot csak anyagi haszonért akarunk hozni, ezen is segíthetünk. Alakítsuk meg az országos egyesületet olyan módon, hogy az az

AZ „ERDÉSZETI UJSÁG” TÁRCÁJA

A számum.

A. Bp. H. után.

Irtá Kálnoki Bedő Béla.

I.

Reggel hét óra volt. A Szahara levegője száraz, perzselő, mint a csókra vágyó szerelmes asszony csepeges ajka. És csakugyan csókot várt a pusztá: a halál angyalának kárhozatos csókját, a sihilit, a számumot várta, a maga sühogó homokfelhő szárnyaival együtt várta. A mindenes napos hajnali szellő elmaradt, a különben bőséges harmat elszikkadt, mielőtt gyöngykönnyei megszülettek volna, és a rendesen világoskék menybolt citromsága volt, mint valami haragos kínai holdvilág arca. De azután gondolt egyet a menybolt: átváltozott vérvörösré és olyan volt a színe, mint az Inkák valamelyik maradékának a Titikaka tó partján. De ezzel sem elégedett meg; koromfeketévé vált hirtelen, mintha a bölcsője a kincses Szudánban ringott volna valaha, valami óriás baobabfa tövében.

A szemahatáron itt-ott apró tölcseáralaku homokfelhők támadtak. A kis tölcseárok gyorsan nőttek, nem-sokára óriás sárkányok gyanánt usztak az égen. Kezdetét vette a homokeső. Egyelőre csak szitáltak még a csillogó éles kis kvarcparányok, de azért kopogtak a parafa süvegeinken. Mintha csak a halál kopogna a maga csontujjával. Szél is támadt egyszerre. Nem valami vihar, csak szél, de a lehelletében meg volt az ígéret: jövők én, és mindjárt, még erősebben is. Valami távoli dobpergés hallatszott hirtelen. A Szahara homoksivatagában hallható rémes apokaliptikus dobolás, amely olyan, mintha a kísértetek brigádja vonulna el mellettünk. Természeti tünemény ez, amit mindenki ismer és senki sem tud megmagyarázni. De azért meg van, magam is százszor hallottam.

A talaj, a homok is már lassan elkezdett ingani alattunk. Olyan földalól jövő hullámmás ez, aminőt az olasz hajósok «mare mortó»-nak neveznek. Nem vihar, de rosszabb annál.

Sir Stanley Clifton Neville, aki mellettem sanyar-

ideális célokért való küzdés mellett még anyagiilag is kárpótolja némileg tagjait. Sokat ezen a téren nem lehet ugyan nyújtani, mert akkor a tagsági díjakkal is számos kartársat anyagi erejét meghaladó összeggel kellene megterhelni, hanem maradjunk meg szerény keretek között.

Ahoz, hogy az országos egyesületet megalakítsuk, legalább 1000 tagra van szükség, s a két testület bizony szegénységi bizonyítványt állítana ki magának, ha az egésznek 5 százaléka sem tudna az eszme köré csoportosulni. Az egyesület saját céljaihoz szükséges összeg előteremtésére fizetne minden egyes tag évi 4 koronát s az így begyűlt összeg tisztán csak a közös célok kivívásánál való munkálkodás költségeinek szolgálna fedezetül.

A tagok egyéni céljának szolgálatára temetkezési segélyek lennének rendszeresítendőek oly módon, hogy minden egyes tag családjának a tag elhalálozásakor 200 korona temetkezési segély fizettetnék. Ezt természetesen nem lehetne az egyleti tagsági díjakból fedezni, hanem oly módon, hogy egy-egy haláleset alkalmából minden tag külön 20 fillért fizetne. Abban az esetben, ha az egyesületnek ezernél több tagja lenne, amint hogy kellene is lennie, a temetkezési segélyt felemelni, vagy az erre fizetendő járulékot leszállítani lehetne.

Az így fizetett temetkezési járulék évi átlag összege olyan csekély lenne, hogy egy-egy tag 20–30 éven át sem fizetne be annyit, mint a mennyit hozzátartozóinak halála esetére biztosí-

tana, s így már ez a saját anyagi érdek is készíthetne minden egyes kartársat arra, hogy a megalakítandó országos egyesület tagjai sorába lépjen.

Az eszmét felvetettük, s most csak annak terjesztésére van szükség. Mindenki, akinek tudomására jut, tartsa kötelességének azt környékbeli kartársai közt terjesztetni. Ott, ahol mód van arra, hogy többen összejöjjenek, ezek gyűlést tartsanak, s kimondva azt, hogy az országos egyesület megalakítását szükségesnek tartják és annak tagjai óhajtanak lenni, vegyék ezt jegyzőkönyvbe. Az ilyen jegyzőkönyveket valamennyi jelenlevő írja alá, oda jegyezván egyuttal lakását és az utolsó postáját is. Egyesek akár csak levelezőlapon jelentsék be belépési szándékukat, s úgy a jegyzőkönyveket, mint a levelezőlapokat legkésőbb május hó végéig küldjék be lapunk szerkesztőségének, hogy a folyó évi augusztus hó 20-adiára, Szent István napjára Budapestre tervezett országos gyűlést előkészíteni, a meghívókat szétküldeni és az alapszabályok tervezetét összeállítani lehessen.

Szükséges, hogy azok a jelentkezők, akik még eddig lapunkat nem járatták, erre előfizessenek, mert csak ebből értesülhetnek majd a mozgalm minden mozzanatáról.

Azoknak az új előfizetőknek, akik május hó elején 4 K félévi előfizetési díjat előre beküldenek, lapunkat az év végéig már május elejétől, tehát 6 hónap helyet 8 hónapon át küldjük.

Mai számunkat 1000 példányban küldjük

gatta a lovát, hirtelen rekedt ugatásszerű hangon szólt át hozzám:

— Hallja! Ha a sihili kitörése előtt nem érünk kuthoz, végünk van. Föltétlenül végünk. Nem bírjuk, nem bírhatjuk ki a homokvihart...

Megforgattam a számban a kétujjnyira dagadt, véresre repedezett barna nyelvemet, amelyik már olyan kemény volt, mintha fából való volna, és épp valami feleletfélét, kevésbé biztató feleletfélét akartam makogni, amikor... nos, amikor egy pár kövér izzadságcsepp hullott a bajuszamra. Nem feleltem, mert a következő pillanatban cserepes ajkam megnyílt s az a repedezett barna fadarab, ami a torkomban székel, szinte automatikusan nyílt fel az izzadságcseppekért, hogy legalább egy másodpercnyi enyhülést szerezzen magának. Nem ment könnyen, mert a sűrű és szorosan az arcomra huzott fehér fátyol erősen akadályozott, de végre sikerült. Minden sikerül, ha az ember komolyan akarja. Még a lehetetlen is. Még a Szaharán való áthatolás is. A sós csep egy pillanatra boldoggá tett, és azután,

mire már fölszikkadt volt a számban, a fogaim között csikorgó homokszemek ellenére válaszoltam Nevillenek. Így válaszoltam:

Pedlg nem érünk... A legközelebbi kut az én számításom szerint körülbelül kétszáz kilométernyire lehet, tehát négy-öt napi járóföldre, és nekünk legkésőbb egy óra múlva már le kell feküdnünk, mert addig föltétlenül kitör a sihili, a számum.

— No, akkor nem is kelünk fel többé... Nézze csak, parancsnok ur, hogyan állunk a lábunkon... nézze csak ezeket a beesett szemgödrű csontvázemberket, hogy hogyan tántorognak a menetelés közben, nézze csak ezeket a kiaszott pupu tevéket, milyen rogyadozva lépnek, nézze csak ezt a félholt horpadt véknyu gebét, melyet a térdem között kinzok, vajjon melyik hippológusa a világnak hinné el nekem, hogy a próféta ménéséből származik és hogy ötezer frankot fizettem érte pár hónapja a Gabési vásáron... melyik?

— Ne essen kétségbe, Neville, van még egy kevés vizünk!

szét az általunk ismert címekre, s tesszük ezt abban a reményben, hogy ezer apostola lesz az itt felvetett eszmének, s mindenik ha nem többet, legalább még egy hívet szerez úgy a megalakítandó országos egyesület, mint lapunk részére.

Még egyszer és utoljára kérve kérjük az összes kartársakat, hogy hallgassák meg hívó szavunkat, s egy erős tömeggé szervezkedve igyekezzenek közös erővel kivívni mind azt, ami egyeseknek soha sem sikerülhet.

Csak a jól szervezett társaság képes eredményes küzdelemre, s ezért még egyszer mondjuk: Szervezkedjünk!

Tavaszi szalonkavadászat.

A „Bp. H.” után.

Írta: Craus Géza Aladár.

II.

Siri csend borult a tájra. Valamennyien elgondolkodtunk, kiki a saját módja szerint. Elöttem a természetnek szokatlan mozdulatlansága volt megfigyeltetlen. Eltűnődtem rajta, hogy milyen hangos volt itt minden. Tul a völgyön a hazatérő csorda kolompja hallatszott föl, meg a pásztor dalolása kísértve ostor pattogásaitól. Egy közelebbi bokor kimagasló ágán kis zenész trillázott, rá a többi bokorból egy sereg különféle csipkedő, füttyölő, pittyegő, furulyázó hang felelt. A tisztás közepén levő alacsony tölgyre kiszállott egy fekete rigó s minden percben más áriába kezdett, de csakhamar észrevette az embert és sikongva, ijedve vágódott be a sűrűbe a többi mellé.

Fönt a magasban varjucsapatok érkeztek különféle irányból; éjjeli tanyát kerestek. Kárógva húztak váltakozó alakban a gerinceken kimagasló terebélyes

határfák felé; leültek nagy aggodalmak között, de nem tetszett nekik a hely, ismét felrebbentek s zenebonával indultak másfelé; majd ismét visszatértek, elszéledtek egyenkint s újra összeverődtek, egymást kergették, és élvezték a tavasz enyhe idejét. Egy-egy bogár is jött valahonnan nagy hangosan és gongott el a fülünk mellett.

És most csend, nyugalom mindenfelé; csak a csipős, de gyenge széláram mozgatta a bokrokat s a rajtuk lévő harasztot.

Egyszer csak egy apró fehér pihét pillantok meg sötét kabátom ujján; lassan melléje telepszik a második, harmadik, negyedik... s mire kellemetlen meglepetéséből felucsudom és enyémre vetem szememet, már mindannyiunkat belepett a súlytalan fehérség!

— Vége mindennek, ugy-e, — fordul a feleségem halkan felém — megyünk haza.

— Bizony, — válaszolom kedvetlenül, — aligha nem úgy lesz.

— Nini, papa, — szól a kis fiam, a szállingó pihéket fogdosva kezével — esik a hó!

— Esik fiam, esik; nem fázol? — kérdelem tőle. De a feleletet azonnal le is intettem kezemmel, mert e pillanatban villámütésszerűen ért fülemhez valahonnan a tavaszi vadászatok legkellemesebb hangja.

„Pszt, pszt”, hangzik közelebb pár pillanat múlva. S jóformán alig birtam fegyverem csövéreől egyik uja-sommal a havat lehuzni, már ott volt fejünk fölött a várva-várt kedves madár. A dörrenés viszhangja pedig még meg sem érkezett a szomszéd oldalakból s a kis fiam már szivrepesve szorította magához a véletlenül közvetlen melléje esett szép pipit, aminek ő nevezte.

Lett mindjárt élet kis tanyákon, s a vidék nem volt többé oly nyomasztóan és vigasztalanul csendes. Brion is kiugrott meleg vackából, s megszagolgatva a szalonkát, segített kis fiamnak örövendezni.

— Mennyi?

— Háromszázhatvan liter csak, az igaz, de...

— De? Maga még esélyekre gondol, háromszázegetnéhány liter víz mellett, amikor hatvankilenc embert és négy lovat kell vele ellátnia legalább is egy héti; mert úgy, ahogy vagyunk, nem tudunk huszonöt-harminc kilométernél többet megtenni egy nap, s amikor itt ebben a sárga pokolban legalább tíz liter vizet kell huszonnégyóránként egy emberre és hatvanat egy lóra számítani? Na! — by Jove — két nap múlva a sakálók temetnek minket a gyomrukba. Én mondom: Stanley Clifton Neville of Nortonhall!

— Lehet Neville... Magam is valószínűnek tartom...

— Mit, valószínűnek? Biztos, ha mondom.

Hirtelen megindult alattunk a homok. Oly erővel indult meg, hogy minden ember, minden állat össze-rogyott. Citromsárga vastag homok sárkányfelhő csapott volt ugyanakkor közénk. Továbbmenésről szó sem lehetett többet. Összeszedtem, ami lelki erőm még

volt és valahogy kikinoztam a torkomon a parancsot.

— Ahbisz! Berrek y zsmel, fükk y zsmel.

Kitört volt a vihar; a maga teljes erejével tört volt ki, és alig ötven kilométernyire tőlünk. A zónájában voltunk, legkésőbb fél óra múlva körülöttünk fog tombolni. Egy perc vesztegetni való időnk nem volt többé. A csodálatos ösztönrel bíró, fáradt szemű, be-esett horpaszu tevék szinte maguktól rogytak térdre és a lobogó sörényű csontváz paripák messze elnyújtották a vékony nyakukat, és fájdalmasan nyertettek, mert érezték a közelgő istenítéletet, a pusztulás angyalának forró lehelletét, a számumot. Egy pillanat alatt le volt málházva minden állat. Lisztes zsákok, kaurikkal telt vonott kosarak, víztömlők, súlyos töltényes ládák, elcsomagolt sátrak, fa és cink vizeshordók, konzerves kosarak, datolyás és faggyuval telt tömlők mind-mind egy pár pillanat alatt fallá épültek az életükért dolgozó legények munkája folytán. Meg volt hát a fal, az életmentő fal. Azután a fal elé feküdtünk valamennyien; legközelebb a tevék, a lovak, s azután mi az emberek.

A havazás azonban most már erősebb lett. S hogy valamiképp védve legyünk a nedves hidegtől, szorosan összeálltunk mind a hárman, és a bő angol gallérral betakaróztunk. Még Brion is közibünk furakodott. Mi olyanok lehettünk, mint egy soklábu ijesztő mumus.

Nem sokáig állottunk így, melengetve egymást, s kis fiam épp arról panaszkodott, hogy a kutya kezéhez dörzsölte nedves orrát, s már jöttek újra a kedves hangok. «Pszt, pszt, kvar, kvar...» hangzott egymásután. Ezuttal egy párociska lipegett előttünk s a tisztának ellenkező szélén húztak át. A fegyver ismét megvillant, s Brion nemsokára hozta a szájában még vergődő madarat. A feleségem vette át s betette a másik mellé a hátán volt vadásztáska hálójába, miközben kezét alaposan bevérezte.

— Huzza össze a galléron a havat, — mondom — azzal megmoshatja kezét.

— Papa, lövünk még sok pipit? — kérdi kis fiam.

— Lövünk, lövünk, fiam, csak most nem szabad beszélni, mert akkor nem jönnek.

Elgondolkozva hallgat el, miközben egészen oda simul édes mamája ruhájához melegedni. De látszik rajta, hogy további reménykedésnek szívesen feláldozza kérdezősködéseit.

Ezalatt ismét halljuk alattunk és fölöttünk is a pisszegést, korrogást. De felénk nem jöttek, más irányban húztak el a kedves vendégek. Azután egy farkas hosszú üvöltését hozta a csipős széláram. A rideg, borzongató hangok a kis családot kellemetlenül érintették a zorddá vált magányban. Nem győztem eléggé a bátorítást, hogy nincs mitől tartani, nem jön hozzánk a bestia; de bárcsak jönné, majd elbánunk vele!

Ujra csend lett. A hó pedig szitált, hullott s már az egész vidéket fehér köntösbe burkolta. A szürkület is mindjobban fogyott. A gerincek nagy fáit már nem lehetett kivenni, de sőt a hegyoldalak felső szélei is már összeolvadtak a szürke semmiséggel. De azért még mindig kitartottunk, vártunk, reménykedtünk, hátha még egy...

És csakugyan ezuttal teljesedett a remény. A nagy csendben, nedvességben barátságtalan lett ismét az állapot. A sötétség is kezdett már bántani. Elhatároztuk, hogy többet nem várunk, úgy sem jön már semmi. De meg ha jönné is, ebben a sűrű hóhullásban ki tudja meglátni, hát még meglőni! Széjjel mentünk. A gallért lerázva reá terítettem feleségemre; a vadászbót is ő vette magához támasztékul. Nekem maradt a kis fiam, a nagy kendővel. Már éppen ölembe akartam venni, de most már ő maga is figyelmeztetett az ismerős hangokra, apró kezével mutatva az irányt, ahonnan jöttek. Csak annyi időm volt, hogy a szükség esetére zsebembe rejtett patront gyorsan elővettem, fegyverembe dughattam, és már itt is volt a korrogó madár egész közelünkben. A fegyver föl villant, de a dőrejt most már nem adták vissza a szemközt lévő oldalak, beleveszett az a sűrű hópihéék puha némaságába.

A leesett hosszucsőrűt már utközben hozta elénk Brion. S mi valamennyien, a rossz, csatakos ut kiállott

veszedelmét, terhes fáradalmait feledve, vidáman érkezünk a pislogó mécsesekkel gyengén világított városba, s jóízűen ittuk odahaza teánkat, sokáig elbeszélgetve vadászélményeinkről.

Egyik a másikért.

Jó ideje, ide-oda tizenöt év óta hangoztatjuk már, hogy az erdészeti és vadászati altisztek és szolgák csak abban az esetben remélhetik minden téren való boldogulásukat, ha egy közös ütköző pont körül tömörülve, egyik a másikért, egyik a másikával, egy valamennyiért, s viszont valamennyi egyért válllvetve fognak munkálkodni s így együttesen haladni a céljaikhoz vezető uton.

Ezt a tömörülést elősegítendő, indítottuk meg a hét negyedéven át az «Erdőőr», azon túl pedig a mai napig váltakozó szerencsével «Erdészeti Ujság» címen megjelenő lapunkat, hivatásul azt tűzvén ki, hogy ez képezze azt a közös érinkezési pontot, amelyben az egész hazánk területén szétszórva élő erdészeti és vadászati altisztek és szolgák legalább szellemileg folyton érintkezésben lehessenek egymással, hol elpanaszolhassák egymásnak bajaikat, kereseshessék az ezek megszüntetésére szolgáló módokat és eszközöket, s vigasztalva, a létért való küzdelemben erősítve egymást, megkönynyítsék egymásnak az élet terheinek viselését.

Lapunk nagy hiányt volt és van ma is hivatva pótolni, mert hiszen valamint tizenöt évvel ezelőtt, úgy még ma sincsen az említett két testületnek egy olyan saját lapja, amely a fentebb elősorolt célokat szolgálná, azt kellett tehát feltételeznünk, hogy az erdészeti és vadászati kartársak a helyzet magaslatára emelkedve, kivétel nélkül valamennyien sietni fognak lapunk köré, s azt úgy anyagilag, mint szellemileg buzgón támogatva, csakhamar hatalmas orgánummá fogják fejleszteni, olyanná, amely előtt majd még az ő eszméik és céljaik ellenzőinek is meg fog kelleni hajolniok.

Megerősített ebben a hitünkben látása annak a sok lapnak, amelyeket iparosok, sőt még egyszerű napszámosok is a saját szakmájuk és érdekeik előmozdítására alapítottak, s nem csak hűségesen támogatják és fentartják, hanem valóban minden idegen befolyástól függetlenítik. Hinnünk kellett, hogy amit ezek a legnagyobb részben egyszerű, sőt részben a műveltségnek legalacsonyabb fokán álló emberek meg tudnak tenni, azt az intelligenciában a versenyt velők mindig megálló, sőt jórészüket felülmúló erdészeti és vadászati altisztek is meg fogják tudni cselekedni, s ha nem is valamennyien, kiknek száma a huszezetet is meghaladja, hanem leszámítva azt a részüket, mely a magyar nyelvet nem érti, legalább felerészükből örömmel fogja fogadni vállalkozásunkat, s egy szívvel lélekkel fog tömörülni az általunk kitűzött ama zászló köré, amelyre semmi egyéb, hanem csak az ő érdekük van felírva. Sajnos, csalódtunk.

Az évek hosszú során át ismételt felhangzó hívó szavunkra akadtak ugyan mindig a szép és nemes eszmékért, a közös érdekekért és célokért lelke-

sedni tudó férfiak a kartársak között, de sajnos, ezek száma soha sem haldta túl az egésznek 2–3 százalékat, míg a többiek ölbe tett kézzel, de ott, hol szerit tehették, ingyen szívesen olvasva lapunkat, sőt a benne kifejtett eszméket helyeselve is, közömbösen nézték és nézik ma is ennek a létért való küzdelmét.

Sajnos, hogy még azok közül is, akik a lapunk pártolására keltek, sokan akadnak olyanok, akik ezt a nemes feladatukat csak lanyhán teljesítették és teljesítik, s az előfizetési díjak beküldésének elhanyagolásával lapunkat, kivált az utolsó időben, midőn már kiadójának saját anyagi ereje teljesen kimerült, a válság szélére sodorták annyira, hogy annak a rendes időben való megjelenését lehetetlenné tették, nem is szólva arról a sok száz kartársról, akik a tizenöt év során tetemes előfizetési díj hátralékaikkal egyszerűen megugorva, szerény és tisztán csak az olvasói támogatására alapított vállalatunkat sok ezer koronával megkárosították, ők pedig nem lettek gazdagabbak azzal a csekély összeggel, hanem becsületükben szegényebbek.

Állításunk igazolására álljon itt egy kis táblás kimutatás, bizonyítékaul annak, hogy a lapunknál most beállott zavarokat egyedül csak az előfizetési díjak beküldését elhanyagoló olvasóinknak köszönhetjük, vagy helyesebben mondva tulajdoníthatjuk.

Az előfizetés lejárt s így a múlt hó végéig tartozás:

1907 október végén	2 előfizetőnél	K 22:68
» november »	3 » »	32:01
» december »	10 » »	100:—
1908 január »	3 » »	28:02
» február »	1 » »	8:67
» március »	3 » »	24:—
» április »	4 » »	29:36
» május »	1 » »	6:67
» június »	13 » »	78:—
» július »	1 » »	5:34
» augusztus »	4 » »	18:68
» szeptember »	9 » »	36:—
» október »	5 » »	16:70
» november »	7 » »	18:69
» december »	62 » »	124:—
1909 január »	10 » »	13:—
» február »	7 » »	4:69

Hátralék m. hó végén 146 előfizetőnél K 566:91

Ezeknek a tisztelt olvasóinknak azonban, valamint 114 olyanoknak, kik előfizetésüket a múlt hó végéig rendezték, már a folyó évnegyedre is elő kellett volna fizetniök, ami 260 olvasó után 520 koronát tesz, ebben a hónapban tehát a hátralékkal együtt 1086 K 91 f-t kellett volna még kapnunk, s így ezt megkapva, módunkban lenne lapunkat — bár minden saját anyagi haszon nélkül — a rendes időben kiadni és pontosan szétküldeni.

Lapunk jövőendő sorsát már most egyelőre ezeknek az olvasóinknak a kezébe tesszük le. Tegyük kezeiket szívére és számolva lelkiismeretükkel, vessék fel magukban a kérdést, hogy azokért a csekély össze-

gekért, amelyek őket nem fogják meggazdagítani, érdemes lesz-e megbuktatni azt az egyedüli lapot, mely az ő és kartársaik érdekeinek hűséges szószólója és védelmezője.

Van azonban néhány szavunk még ahhoz a sok erdészeti és vadászati altiszthez is, akik ismételt hívásunk dacára vonakodtak eddig részt venni a közös érdekekért való küzdelemben.

Ezeket még egyszer s talán utoljára figyelmeztetjük, hogy nem csak a saját egyéni, hanem főképp a közös érdekek kívánják, sőt követelik, hogy vetkőzenek ki eddigi közönyösségükből, és igyekezzenek kivenni részüket a közös célokért való küzdelemből.

Még egy utolsó kísérletet teszünk arra, hogy megalakítsuk az Erdészeti és Vadászati Altiszti Országos Egyesületet; kísérletünknek azonban csak abban az esetben lehet meg a kívánt eredménye, ha azok, akik egy ilyen egyesület eszméjét magukévá teszik, ha tovább nem, legalább addig, amíg ezt az eszmét megvalósíthatjuk, lapunkat pártolni fogják. Az az áldozat, amit ez tőlük megkíván, oly csekély, hogy azt minden egyes, még a legszerényebb viszonyok között élő kartárs is nagyobb megerőltetés nélkül meghozhatja.

Nem kívánunk sokat, csak azt, hogy mindazok a kartársak, akik ezt eddig még bármi okból nem tették, 4 K félévi előfizetéssel lépjenek be lapunk előfizetői sorába, mely összegért nem is félétven át, hanem már az előfizetési díj beérkeztétől kezdve, tehát 8 hónapig küldjük nekik a lapot.

Ezt a számunkat 1000 ismert címre küldjük szét az ország minden vidékére s ugyanennyi kartársat avatunk fel apostollá. Legyenek valamennyien apostolai, buzgó hirdetői eszméinknek, toborozzanak környékbeli kartársaik közt tagokat a megalakítandó egyesület, és előfizetőket lapunk részére. Magyarazzák meg nekik, hogy csak úgy boldogulhatnak, ha egyik a másikáért sikra szállanak.

Lapunk másokért küzd s így nem csak méltányos, hanem jogos is az a kívánságunk, hogy viszont ezek a mások érette áldozatot hozzanak, s azt nem csak fentartani, hanem felvirágoztatni és hatalmassá tenni is igyekezzenek.

Lapunk jóltevői. A lapunk segítségére sietett kartársaknak a múlt számunkban megkezdett névsorát az alábbiakban folytatjuk: Rebek János 6 K, Delimán György 5 K, Bolcsó András gyűjtése 9 K, Babó József 4 K, Fiedler Imre 4 K, Buzi József 3 K, Simon Kálmán 3 K, Magyar György 2 K 10 f.

2–2 koronát küldtek: Pálmay János, Drazsdák Géza, Polják Antal, Darvas János, Triff Efrem, Kmostinecz János, Fekete Sándor, Szvorényi Pál, Miksa Pál, Böjte János, Bacsilla Géza, Buváry Ferenc, Grellneth Ferenc, Miklós Miklós, Orend János, Juhász János, Farkas Elek, Lótos János, Nagy Sándor, Halmos János, Jellinek Andor, Mezey Károly, Ormósi Ipoly, Szép Ödön, Szőnyi József, Varga István, Misuta István, Schicktancz Gyula, Karsai Károly, Oltyán László, Hannel Ágoston,

Vas Kovács József, Bittner Alajos, Harangozó Emil, Szomora József, Jauch Ferenc, Ay Mihály, Schubert János, Balogh Kálmán, Reisenbüchler Vince, Gáspár Cyrill, Voin Mihály, Kollár Béla, Pultz Simon, Bauman Andor, Szücs Miklós, Aranyi Mihály, Huszár András, Kárpáti József, Jozsána Tódor, Szemán Mihály, Fehér István, Garay István, Drozsdják Ferenc, Longauer József, Hidvéghy György, Fliegl János (kötvényre külön 6 korona kölcsön), Holzbauer Mihály, Riskovics Imre, Huszics Péter, Pechtol János, Barna István, Tokéra János, Kászoni József, Csiky György, Lakatos János, Kulcsár Lajos, Hrozek Vilmos, Szőke Sándor, Schneller Lipót, Hann Ursu, Kreutz Tivadar, Prácska Emil, Vajai János, Schroff Antal, Babics Endre, Rajos István, Kiss József (Gy.-Solymos), Kozlik Ignác.

KÜLÖNFÉLÉK

Hatezerháromszáz fokos meleg. Jahn Harris klevelandi kémikus, aki a mesterséges rubinok előállítása révén már jó nevet szerzett magának, ujabban módját ejtette annak, hogy rendkívül magas hőfoku lángot állítson elő és azt ipari célokra alkalmazza. A rubinok készítése alkalmával igen nagy hőségre volt szüksége, és hogy ezt előállíthassa, az intenzitásáról ismert oxigénlángot a kalcium-karbidből előállított acetilén-gázzal kombinálta és így sikerült neki olyan lángot produkálni, amelynek hőfoka a hatezerháromszáz fokot eléri. Ez a láng elég erős az alumínium olvasztására, és ami eddig lehetetlen volt, két hüvelyk vastagságú acélt képes egy perc alatt átolvasztani. Tizenkét hüvelyk vastagságú legkeményebb acél megolvasztása, amely más eljárás mellett husz óráig tart, tíz perc alatt történik. A találmány nagy jelentősége abban áll, hogy Harrisnak ezt a rendkívül magas hőfoku lángot sikerült ipari célokra is alkalmazni.

A méz az ókorban. A méz már a történelem előtti időkben is ismeretes lehetett, mert a bibliában igen gyakran történik róla említés. Pl Jákób Egyiptom elüljáróságának mézet küldött. A méhtenyésztés a görögöknél egy századdal időszámításunk előtt kezdődhetett, mert Plinius szerint az ő idejében készítettek méhkaszt először fakéregből; a kast máriaüvegéből készült ablakkal látják el, hogy a méheket a munkájuk közben is láthassák. A rómaiak szintén nagy becsben tartották a mézet; Romulusról állítják, hogy áldozásra nem ritkán méz vagy süritett must híjján tejet volt kénytelen használni. Az első mézeskalácsos-boltot Rómában Krisztus előtt 171-ben görög vállalkozó nyitotta. Használták a mézet a gyümölcs eltartására is. Majd, mikor ezt a konzerváló hatását ismerték, a babiloniak és perzsák halottaikat is mézzel és viaszszal vonták be. Hatalmas lökést adott a méhtenyésztésnek a kereszténység terjedése, mely a mézet és a viaszot mint a tisztaság jelképét alkalmazta szertartásaiban. Sőt a viaszgyertya még mai nap is az örök világosság szimbóluma gyanánt szerepel.

HASZNOS TUDNIVALÓK

A szabad levegő hatása az állatokra. Hogy mennyi előnnyel jár az állatoknak a szabad levegőn való huzamosabb tartása, arról egy német szakember a következőket írja: Felbecsülhetetlen értékkel bír az, ha a legelő állatok nemcsak az alatt az idő alatt időznek a szabad levegőn, míg voltaképpen táplálkoznak, hanem az egész legeltetési időnyen, vagyis öt hónapon át tető alá se kerüljenek. A tapasztalás azt mutatja, hogy az állatok a nyári forróság idején éjjel legelnek a legintenzívebben, amikor a legyek, szunyogok nem bántják, míg ellenben a forró nappali órákat többnyire árnyékban töltik. Higiénikus szempontból a szabad levegőn való folytonos időzés rendkívüli jelentőséggel bír. Bizonyításra sem szorul, mekkora különbség van a romlott, mindenféle ártalmas gázokkal telített istálló-levegő és a tiszta, egészséges, szénsavdus szabad levegő közt. A növendék állatok számára tehát nemcsak fölösleges, hanem egyenesen ártalmas istállót létesíteni. Nyílt pajta teljesen elegendő ahhoz, hogy az állatok viharos idő vagy a forró nap elől menedéket találjanak. Ezt az utóbbi célt különben sokkal könnyebben lehet elérni azáltal, ha a legelőn facsoportokat ültetnek. Az esőtől ne féltsük az állatokat, ők szeretnek megázni, és ahol módjuk van rá, mihelyt esni kezd, azonnal kimennek a szabadba. Az eső emellett igen sokban hozzájárul a tisztálkodásukhoz, s olyan állatok, amelyek éjjel-nappal a szabadban időznek, sokkal tisztábbak, mint olyanok, amelyek éjjelre istállóban összeszorulnak. A hűvösebb vagy hideg éjeleken való kintidőzés sem ártalmas az állatokra. Igaz, hogy az alacsonyabb hőmérséklet sok meleget von el a testtől, amely meleget tehát pótolni kell, de ez izgatja az állatok étvágyát, s intenzívebb táplálkozásra készíti. A főelőny azonban az állatoknak a betegség ellen való megvédése. Tapasztalták, hogy olyan állatok, amelyek eleinte tuberkulózisra reagáltak, később meggyógyultak, vagyis a betegség iránt való hajlandóság megszűnt.

A makk mint baromfieledelel. Sokan nem tudják, hogy a makk, kivált a tojó baromfinak nagy hasznára válik, mert sok anyagyot tartalmaz a tojás alkotórészeiből. E célra a makkot megszáritjuk, mozsárban liszté törjük, belőle zsemlyenagyságú cipókat gyurunk és némi liszt hozzákeverésével kemencében megsütjük. Ilyen zsemlye a rendes eleség közé keverve elég tiszta tyúk számára. Természetes, hogy ezzel arányban megkisebbitjük az abrak porcióját. Sok helyen a makklisztet pempővé alakítva adják a tyúknak. De leghelyesebb összekeverni asztali hulladékkal és így feletetni, ami hasznos is és olcsóbbá is teszi a takarmányt.

Agitáljatok saját lapunk érdekében; hassatok oda, hogy minden kartárs előfizetője legyen!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Sas József urnak, Görcsön. Annak idején levelezőlapon értesítettük, hogy a lapunkban közzétett ajánlkozások legnagyobb

része eredményre vezet, de úgy látszik, hogy ezt a lapunkat nem kapta meg. — **Vig András** urnak, Ópécska. Tudtommal ott sok kartársunk van, de lapunkat nem járatták. Szíveskedjék ezeknek mai számunkat megmutatni és őket a lap pártolására buzdítani. — **Nazarovits István** urnak, Szirb. Előfizetése augusztus 15-ig van rendezve, s így nincsen okunk a lap küldésének beszüntetésére. Reméljük egyébként, hogy még azután is hívünk marad.

A KIADÓHIVATAL POSTÁJA

Előfizetést nyugtázunk: Máthé Mózes 16 K, Csemba Lajos 2 K, Kiss Pál 4 K (juniús 30-ig), Breczko József 2 K, Szür Ferenc 4 K (2 K segély külön lesz nyugtázva). — **Uj előfizetőkként** a következőket üdvözljük: **Vig András**, Rozovlyán János, Pintér János, Koteles Ferenc, Horváth Lajos. — **Kottra László** urnak. Tauc. A kívánt mutatószámot küldjük. Reméljük, hogy megnyeri tetszését, és mielőbb előfizetőink sorában tisztelhetjük. — **Csurgyay András** urnak, Alun. A 8 K nincs nyilvántartásunkban bevezetve, hanem majd utána nézünk a dolognak. Legyen szíves egyébként a reklamáció eredményéről röviden értesíteni. — **Dívéky József** urnak, Borsodharsány. Annak az okát, hogy a múlt hó óta miért volt rendetlenség lapunk szétküldésében, Ön is tudja, s ezért csodálkozuuk neheztelésén. Nekünk fáj legjobban, hogy annak így kellett történnie. — **Zimányi Károly** urnak, Vaskóh. Most is köszönettel vettük. — **Palkó Mózes** urnak, Szászsztentlászó. Igen, április végéig. — **Morár Jakab** urnak, Bukova. A rendetlenséget nem is Ön okozta, hanem az a 300 főnyi olvasónk, akik ismételt kérésünkre sem siettek segítségünkre. Reméljük, hogy ezek is belátják helyzetünk lehetetlen voltát és sietni fognak előfizetéseik beküldésével.

Nyomatott HIENTZ JÓZSEF könyvnyomdájában, Szászsebesen

HIRDETMÉNYEK

1283/1909. sz.

Pályázat.

A tótsóvári m. kir. erdőhivatal kerületében megüresedett két II. o. altisztii (erdőőri) állásra az állományszerű illetményekkel pályázat nyitattik.

Az ezen állomásokra pályázók felhivatnak, hogy az 1879. évi XXXI. t.-c. 37. §-ában körülírt szakképzettséget, az állami erdészet szolgálatába ujonnan belépni kívánók ezenfelül még ép és erős testalkatukat, különösen jó látó-, beszélő- és hallóképességüket, kincstári erdészeti orvos, vármegyei főorvos, vagy honvédtörzsorvos által kiállított bizonyítvánnyal, valamint életkorukról és illetőségükről, eddigi alkalmaztatásukról, nyelvismereteikről, katonai kötelezettségükről szóló bizonyítványokkal felszerelt és sajátkezüleg írott kérvényeiket 1909. évi április hó 30-ig a tótsóvári m. kir. erdőhivatalnál nyújtás be.

Tótsóvár, 1909. évi március hó 15-ötdikén.

(1—1)

M. kir. kincstári erdőhivatal.

1909 évi 1250 szám.

Pályázati hirdetés.

A szászsebesi m. kir. erdőhivatal kerületében meg-

üresedett egy I. osztályu altisztii, egy II. osztályu erdőlegényi, két II. osztályu segéderdőőri és egy famesteri, előléptetés esetén egy II. osztályu altisztii, egy I. osztályu erdőlegényi, egy II. osztályu erdőlegényi, két I. osztályu segéderdőőri és két II. osztályu segéderdőőri állásra az állományszerű illetményekkel pályázatot hirdetek.

Ezen állomásokra pályázók felhivatnak, hogy az 1879. évi XXXI. t.-c. 37. §-ában körülírt szakképzettséget, az állami erdészet szolgálatába ujonnan belépni kívánók ezen felül még ép és erős testalkatukat, különösen jó látó-, beszélő- és hallóképességüket kincstári erdészeti orvos, vármegyei főorvos, avagy honvédtörzsorvos által kiállított bizonyítvánnyal, valamint életkorukról és illetőségükről, eddigi alkalmaztatásukról, nyelvismereteikről, katonai kötelezettségükről szóló bizonyítványokkal felszerelt és sajátkezüleg írott kérvényeiket folyó évi május hó 31-ig a szászsebesi m. kir. erdőhivatalhoz nyújtás be.

Szászsebesen, 1909. évi április hó 14-edikén.

M. kir. erdőhivatal.

595/909. k. b. sz.

Pályázat erdőőri állásra.

Az Alsómislye székhelyvel rendszeresített II. oszt. járasi erdőőri állásra pályázatot hirdetünk.

Ezen állással évi 500 K fizetés, 200 K lakpénz, 200 K utazási átalány mint rendes illetmények, és az országos munkás- és cselédség-pénztárba két tag-sági könyvvel rendes taggá való felvétel, valamint az erdei kihágásokból bizonyos jutalék, mint mellékilletmények vannak egybekötve.

Pályázók felhivatnak, hogy kérvényüket az 1879. évi XXXI. t.-c. 37. §-ának a—c. pontjaiban meghatározott minősítésüket, valamint eddig végzett szolgálatukat igazoló bizonyítványokkal felszerelve legkésőbb f. évi április hó végéig bizottságunknál nyújtás be.

Az állás haladék nélkül elfoglalandó.

Kassa, 1909. évi március hó 19-edikén.

Abaujtornamegye közigazgatási erdészeti bizottsága nevében

(1—1)

Szalay főispán, elnök.

HIRDETÉSEKET FELVESZ	
JUTÁNYOS ÁRON	AZ
ERDÉSZETI UJSÁG	
KIADÓHIVATALA	==

MAGYAR ÁSVÁNYVIZ FORGALMI ÉS KIVITELI R. T.

BUDAPEST, V., BÁTHORY-UTCA 5.

Főlerakata Szászsebesen LENGYEL BÉLA cégnél.

ÁLLANDÓAN RAKTÁRON VANNAK ÉS ÁRUSITTATNAK AZONNALI PALACKCSERE MELLETT:

Borszéki főkut	Boholti	Kászon-Jakabfalvi
" Kossuth-kut	Előpataki	Kászon-Salutaris
" Boldizsár-kut	F.-Rákosi Mária	Répati
Bodoki Matild	Fehérkői	Székely-Selters
Baross	Glória	Stojkai
Borhegyi	Horgász — Hankó	

Vadászoknak!

Kiváló szakértők által belőtt s elismert egy- és kétesővű vadászfegyvereket, flóberteket, karabélyokat, céllövő fegyvereket és revolvereket csekély havi

részletfizetésre

o o árfelemelés nélkül szállít: o o

Aufrecht és Goldschmied

o o fegyveráruháza o o

Budapest, VII., Rákócy-ut 26. sz.

Képes árjegyzék ingyen és bérmentve!!

ÉLŐVADAK

Foglyokat, fácánokat, nyulakat, szarvasokat, őzeket, dām vadat, uhukat kunyhóleshez, továbbá minden fajú ragadozó emlősöket és madarakat, tyukokat, libákat, diszfácánokat vásárol és erre vonatkozó ajánlatokat kér

== MAYER EDE ==

udvari szállító — élővadvitelti üzlete

o o WIENER-NEUSTADT o o

Schneebergasse Nr. 10. Alsó-Ausztria.

Fióküzlet (vadkereskedés) Magyarországon

o o Savanyukut, Sopronmegye o o

Képes árjegyzék ingyen és bérmentve

Legjobb hírű, legnagyobb üzlet!

Gyertyán

hasábokat, szerszámnak valót, rönköket legalább 25 cm. átmérőtől felfelé o o o

o o o Gyertyán

dorongfát, 1 m. hosszút, 6—9 cm. vastagot minden mennyiségben vásárol: o o o

S. M. R ü b n e r

o fanagykereskedése o

== W i e n ==

II—2., Kaiser Josef-strasse 39

SANITAS

Az orvosok megállapították, hogy a reuma-csuz és köszvény legsikeresebben gyógyítható a o

„S A N I T A S“

szobagőzfürdőkészülékkel, melynek segélyével bármely szobában 5 perc alatt kényelmes gőz- vagy hőlégfürdőt készíthetünk. Egészséges embernek is nélkülözhetetlenek ezen fürdők, ha betegségek elleni védekezés céljából a szervezetét edzeni akarja. Terjedelme csekély, ára méltányos, tartóssága korlátlan o Ezernyi elismerő- és köszönőlevelet tartalmazó ismertetőkönyvet ingyen o o és bérmentve küld:

FÖRSTNER ALADÁR

„SANITAS“ szobagőzfürdő-készülékek gyára
Budapest, VII., Alsóerdősor 30

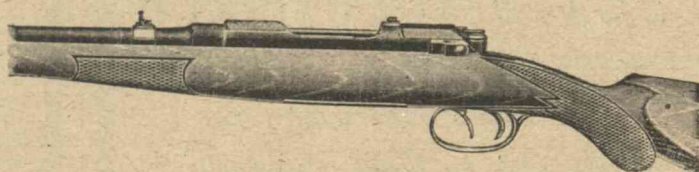
Legrégibb, legnagyobb hazai vállalat e szakban
Sok a silány utánzat, ezektől kell óvakodnunk

== Egyedüli ferlachi gyártmány! ==

A bel- és külföldi gyártmányok közti versenyen a legelső díjat nyerte el. — Arany érem:
Páris 1906. 46 remekelés.

OGRIS MARKUS Ferlach, Karinthia fegyvergyár és (prácios) -puskamüves.

Szállít elsőrangú bármily rendszerű vadász- és céllövőfegyvereket legjobb és legpontosabb kivitelben. Különlegesség nagyon könnyű Drilling-fegyverekben. Súlyuk 2·8—3 kg. Browning-féle sértes ismétlőfegyver 210 K gyári árban.

Egy Mannlicher Schönauer ismétlő kurtály 6·7 mm. és 9 mm. öbű, 400 lépésig, jótállás mellett, a legpontosabban belőve, ára 190 K.

Egy Mannlicher Excelsior ismétlő kurtály 11·5 mm. öbű, acélköpenyburkolatú és legerősebb a füst nélküli lőpor töltés használatára, a legpontosabban belőve, egész hossza 101 cm., súlya 2·5 kg., nagy kezdő sebességgel és a legerősebb átütő erővel, nagy vad lövésére isgen alkalmas, ára 190 K.

Egy Mannlicher ismétlő kurtály 95-ös minta, 8 mm. öbű, ára 140 K.

Árjegyzék ingyen és bérmentve. == Magyar levelezés.

Tiller Mór és Társa

cs. és kir. udvari szállítók, BUDAPEST, IV. Váci-utca 35.

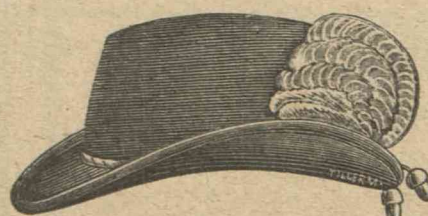

A nagym. földművelési m. kir. miniszterium 70542 magas rendeletével az erdőigazgatóságoknak ajánlva

Erdőtisztviselői, altiszt és szolgai egyenruhákat, egyes egyenruhadarabokat s mindennemű felszerelési o o o cikket ajánlunk kitűnő mesteri szabás és izlésteljes kiállításban. o o o Fehérneműek és harisnyák óriási választékban. o Fegyverek- és töltényekből állandó nagy raktár. Polgári ruhák a legjobb magyar és angol szövetekből elsőrangú szabászok közreműködésével készülnek. Hivatalos uton részletfizetésre is eszközölhetők megrendelések és nagyobb megrendelés esetén kívá- o o o natra saját költségünkön egy szabászt küldünk a mértékek felvétele végett. o o o

Árjegyzéket és mintákat ingyen és bérmentve küldünk és vevőink kényelmére bármely cikket beszerzünk. Meg nem felelőt visszaveszünk.

Legrégibb és legnagyobb egyenruházati intézet!

Nyomatott HIENTZ JÓZSEF könyvnyomdájában. Szászsebes.